

BERGOPWAARTS

DOOR SYBIL CAMPBELL LETHBRIDGE

HOOFDSTUK I.

LETTY Manson lag op den grond aan den voet van een groep knoestige en door den wind gekromde pijnboomen, en met een door tranen verstikte stem wenschte zij, dat zij dood was. Zij uitte dezen wensch met grooten nadruk. Zij herhaalde hem. Het werd bijna een diepe, gesmoorde snik; en daarna begon zij luid en hevig te snikken, terwijl zij haar gelaat in haar handen begroef.

Deze storende geluiden van menschelijk verdriet uitgezonderd, was het kleine bosch heerlijk stil. Het was een herfstdag, maar het diepe blauw van den hemel, de warmte van de zon, die dwars door de takken heenscheen, deden meer aan Juli dan aan October denken. Tegenover het bosch stond een groot, grijs huis, dat zich majestueus op een heuvel verhief en groot en indrukwekkend genoeg was om den naam van Chilworth Castle te verdienen. Voorbij het terras, dat naar Italiaanschen trant gebouwd was, lagen tuinen, die beschenen werden door de stervende heerlijkheid van den zomer. Plotseling werden de gretige ooren van Letty Manson getroffen door het geluid van stemmen en gelach en bij die vroolijke klanken begon zij nog harder te snikken.

„Ik haat — haat hen!“ hijgde zij. „Ik wou, dat ik dood was. Neen, toch niet. Ik wou, dat zij dood waren — zij allemaal. Ja, dat wou ik.”

Zij rees op, terwijl zij sprak en schudde de dennenaalden en bladeren van haar blauw katoenen rok. Zij was buitengewoon slank, maar zij had de gewoonte om voorover te loopen en haar gestalte, die een kunstenaar verrukt zou hebben door de zachte lijnen, werd ontsierd door dat gebrek. Zij had een gelaat, dat bijna breed te noemen was, met fletse, bijna witte oogen. Op haar mooi gevormd hoofd had zij weelderig zwart haar. Haar gelaatskleur was donker, haar lippen waren buitengewoon rood. Zij droeg een gekreukte, witte blouse en een korte, blauw katoenen rok, waaronder gestopte kousen en versleten schoenen te zien waren. Zooals zij daar stond, terwijl zij jaloersche en booze blikken wierp naar de tuinen en het terras met de menschen erop, naar den statigen achtergrond met het deftige grijze huis, zóó was Letty Manson, in weerwil van haar gebukte houding, haar platten neus en vooruitstekende kin, werkelijk aantrekkelijk. Zij zag er vreemd uit in dit aardige, door en door Engelsche landschap, waar ze evenmin op haar plaats was als de pijnboomen het waren, waarvan zij de wortels met haar heete tranen begoten had — die pijnboomen, die jaren geleden geplant waren door een mevrouw van Chilworth Castle — een Schotsche vrouw — die verlangde naar iets, dat haar herinnerde aan haar eigen geliefd, noordelijk land.

De boomen echter, hadden nooit goed getierd; zij hadden altijd een melancholiek uiterlijk. Er kwamen weinig menschen in het kleine bosch; het was geen vroolijke plaats, maar Letty Manson hield er van, omdat zij van daar uit het kasteel en zijn bewoners kon zien, en eenig denkbeeld kon krijgen van het leven daar, waarmede zij verlangde kennis te maken — het leven van die menschen, waarover de kranten spraken, die menschen, die alles wisten en alles konden genieten, het scheen Letty toe, dat zij alleen vrij waren. Zij was hartstochtelijk jaloersch op hen, zij haatte hen, terwijl zij hen innerlijk bewonderde. Zij hadden geld, waren van hoogen afkomst, en bekleedden een hooge positie — allemaal dingen, die Letty Manson, de dochter van den ouden Tom Manson, voormalig directeur der afdeling Archampton van de Bank van Dawley, moest missen.

Sedert de heer Manson zich uit de zaken had teruggetrokken, woonde hij met zijn dochter even buiten het dorp Milcombe, waarover Chilworth Castle het beheer voerde. Het huisje van de Mansons was niet zoo'n bekoorlijk, met rozen versierd verblijf, zooals men dat meestal ziet in oude dorpen; maar het was een nieuw, ieelich huis van geel steen, met een boogvenster aan weerskanten van de deur. Er was geen tuin; het lag tegenover den witten weg, die zich als een lint kronkelde tusschen de heidevelden en naar het kasteel voerde. Letty bracht een groot gedeelte van haar tijd door met naar dien weg te kijken, waarover automobielen, vol met gelukkige gasten voor de bewoners van Chilworth Castle, zich voortspoedden. Dan haastte zij zich naar het kleine bosch, van waaruit zij het kasteel kon zien om daar haar hongerige

oogen te goed te doen met het kijken naar die menschen die voor haar uit een andere wereld schenen te komen. Het was eigenlijk een overtreding en Majoor Chilworth was onmeedoogend in zijn behandeling van overtreders, maar daar gaf Letty niet om. Het gevaar, dat zij liep bij haar onderzoekstochten, verhoogde het genot er zelfs nog van.

Op het terras, duidelijk zichtbaar voor de fletse, jaloersche oogen, die haar volgden, was een tenger meisje met mooi haar bezig kunstjes te leeren aan een fox-terrier; met weinig

zijn hoofd op de tafel gelegen, sliep hij dan in die houding in; zoo liet zijn dochter hem dan achter, nadat zij eerst de lamp had uitgedraaid, uit vrees voor brand.

Het gezicht van dat tenger meisje met het mooie haar en den jongen man, die nu de terrier had laten ontsnappen, boeide Letty, die hen van gezicht wel kende. Het meisje was Lady Moya Kilwynd, de dochter van Lord Gildare en de man was George Dawley, familie van het hoofd van de groote bank van Dawley en Famish. Een afdeling van die bank te

Archampton had de heer Manson bestuurd. Letty had er dikwijls naar verlangd om aan George Dawley te vertellen, hoeleelijk de firma haar vader had behandeld, die hem plotseling met een klein pensioen had ontslagen. Letty beschouwde de bandeloze gewoonten van haar vader als iets zoo natuurlijks, dat zij zoowel verwonderd als boos was, toen de bank weigerde ze langer te willen dulden. Zij voelde, dat zij George Dawley haatte, terwijl zij hem met de oogen volgde op zijn wandeling door de tuinen, aan de zijde van Lady Moya. Nu en dan zag hij haar in het opgeheven gezicht en zei iets tegen haar zóó zacht, dat zelfs Letty's buitengewoon scherpe ooren de klanken niet konden opvangen en dan draaide Lady Moya zich een oogenblik om en zeide niets, terwijl zij samen voortwandelden.

Letty was zoo in hun beschouwing verdiept, dat zij eerst toen het te laat was bemerkte, dat zij hun schreden richtten naar het bosch. Gewoonlijk kwam daar nooit een van de gasten van het kasteel. Het had den naam van naargeestig te zijn en men beweerde zelfs, dat het er spookte. Het was omgeven door prikkeldraad, maar Letty, die ervan overtuigd was, dat niemand zou ontdekken, wat zij gedaan had, had het ijzerdraad doorgesneden en zichzelf een toegang verschaft. Aan den kant van het kasteel was er een deur in. Voorzover Letty wist, was niemand er nog ooit door het bosch binnengetreden.

Zij keek vlug rond. Zij kon het bosch uitrennen naar de heidevelden, voor het jonge paar haar bereikte, maar dan zouden zij haar zien. Zij zouden denken, dat zij het een of andere dorpsmeisje was, dat het verbod overtreden had en dan zouden zij haar verachten. Eindelijk was Letty besloten, wat zij doen zou. Zij verhief haar slanke gestalte; haar lippen waren vast opeengeklemd, haar oogen schitterden boosaardig. Zij zou deze bewoners van Chilworth Castle tegemoet gaan, van aangezicht tot aangezicht tegenover hen staan, hen tarten en hun toonen, dat zij niets gaf om zulke dingen, als waarschuwingen tegen overtredingen en dat, in weerwil van al hun prachtige voorzorgen om afgezonderd te zijn, zij, Letty Manson, hen kon bespieden en hen, indien zij dat verkoos, kon bespotten om hun denkbeeldige afzondering. Zoo wachtte zij dus op hen, klaar

om hen uit te tarten en luisterde naar de stemmen, die dichterbij kwamen.

„O, ik geloof niet, dat ik dat bosch aardig zal vinden,” hoorde zij Lady Moya zeggen. „Neen, George, het is daar een verschrikkelijke plaats. Connie vertelde mij, dat het daar spookte.”

„En geloofde je haar?” kwam het antwoord, met een diepe stem, die Letty zonderling aandeed. „Maar kindje! Wat denk je wel, dat daar zou kunnen zijn, om je te laten schrikken? Kom mee. Ik zal wel voor je zorgen.”

„Neen, neen, ik wil niet. Ik ga terug.” Letty glimlachte smadelijk, terwijl zij luisterde.

„Het ziet er donker en schrikwekkend uit. Bovendien, daar staat Connie naar mij uit te kijken; ik kan haar zien. Ik ga naar haar terug, George. Ja, dat doe ik. Je hoeft niet mee te gaan; ga jij maar een onderzoekstocht in dat bosch doen zonder mij, als je wilt.”

In de ooren van Letty klonken deze woorden als een uitdaging, maar George Dawley lachte slechts vriendelijk.

„Heel goed, dat zal ik doen,” zei hij. Ik zal al de verschrikkingen van dit oude bosch opsporen, en dan zal ik terugkomen om je ervan te vertellen. Vind je dat goed?”

Er kwam geen antwoord. Letty trok zich terug en wachtte, haar fletse oogen tuurden aandachtig door de dichtbebladerde boomen. Daar hoorde zij het geluid van een vasten tred op de gevallen dennenaalden, en George Dawley kwam te voorschijn.

Op hetzelfde oogenblik zag hij haar, en bleef met plotselinge verbazing staan. Hij was heel goed bekend met de



Zoo wachtte zij dus op hen, klaar om hen uit te tarten.

succes echter, maar bij iedere mislukte poging lachte het meisje, en de jonge man, die den hond vasthield, stemde er mee in. Dat klonk zoo vroolijk en levenslustig, dat Letty bijna ziek werd van jaloezie en woest verlangen. Zij zou zoo veel willen hebben en zij had niets; zij verlangde naar alles, wat de wereld kon geven en zij ontving niets. De groote onrechtvaardigheid daarvan maakte haar weerspanning tegen het lot. Het was niet rechtvaardig — dat was haar voornaamste klacht. Het was niet rechtvaardig, dat zij zoo afschuwelijk arm, gering en onbekend was, terwijl van andere meisjes, die er niet zoo goed uitzagen en niet zoo knap waren als zij, veel werk gemaakt werd, zij werden hoffelijk behandeld, bewonderd, toegesproken alsof zij de koningin zelf waren. Dit gevoel van onrechtvaardigheid verscheurde Letty's hart. Zij wist, dat zij even aantrekkelijk zou zijn als de meisjes, die zij benijdde, als zij zich slechts goed kon kleeden, en zij was ervan overtuigd, dat zij hen op intellectueel gebied verre overtrof. Dat zij knap was, daarvan was Letty overtuigd; zij twijfelde niet aan de superioriteit van haar verstand. Zelfs haar vader, die gewoonlijk erg gemelijk en knorrig was, vertelde haar soms, als hij in een openhartige luim was, tengevolge van een nog overvloediger gebruik van jenever met water dan gewoonlijk, dat zij een slimme, kleine heks was en dat zij haar verstand aan hem te danken had en dat, als zij er gebruik van zou maken, zij samen dit nare, kleine dorp verlaten zouden en een nieuwe toekomst beginnen ergens, waar geen rekels waren, die iemand zijn tegenspoeden weten, maar waar men een heer zou zijn. Na zulk een uitbarsting begon Tom Manson dan gewoonlijk te huilen en met